

РЕШЕНИЕ

№ 5686

гр. София, 11.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 20.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **2149** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.156 и сл.ДОПК.

Образувано е по жалба вх.№ 8515/07.03.2022г. на АССГ и вх. №53-04-78/25.01.2022 г., по описа на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (Д „ОДОП“) - [населено място] при ЦУ на НАП, подадена от М. А. Й., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221020004108-091-001/22.10.2021г., потвърден с Решение № 57 от 11.01.2022г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. при ЦУ на НАП.

В жалбата се излагат доводи за допуснати процесуални нарушения в ревизионното производство и за неправилно приложение на материалния закон. Твърди, че счетоводството на дружеството е водено от лицето Д. Г. Л.-В., което лично е теглило суми от банковата сметка на дружеството. Счита, че не е осъществен фактическият състав на чл.19, ал.2 ДОПК, като единствено безспорно е качеството на управител на дружеството. Не е доказана недобросъвестност на жалбоподателя по отношение на твърдението за извършване на действие, довело до намаляване на имуществото на дружеството. В жалбата се твърди, че не са представени в преписката документи, доказващи че жалбоподателката е упълномощила Б. С. и Д. Л.-В. да теглят суми от сметката на дружеството. Твърди, че лицата, теглили сумите следва да носят отговорност по чл.16 ДОПК и чл.19, ал.12 ДОПК. Не е налице причинно следствена връзка между извършеното действие и възникналите задължения, тъй като задължението е възникнало няколко месеца по-късно. Жалбоподателката е изтеглила

сумите на 7 и 8 март 2016г., като през този месец не е установено дължимо ДДС, такова задължение е възникнало през м.юни 2016г. с подаването на СД по ЗДДС. Твърди се, че жалбоподателката е субект на злоупотреба с доверие. Напуснала е България на 01.04.2016г., преди подаване на СД с нейния електронен подпис, намиращ се при счетоводителя на дружеството. Жалбоподателят, с оглед изложеното в жалбата моли на осн. чл.160, ал.1 ДОПК да бъде отменен обжалвания РА, с който е ангажирана отговорността му на осн. чл.19, ал.2 ДОПК в качеството на управител на „ВИ ЕНД АЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] за дължими и непогасени задължения на дружеството за ДДС за данъчни периоди от м.11.2015г. до м.01.2016г. и м.05.2016г. в общ размер на 83 116,59 лв. и съответните лихви в общ размер на 45 181, 95 лв.

В съдебно заседание, жалбоподателят признава, че е подписала пълномощните, като твърди че не разбира за какво се е подписала и как са използвани пълномощните.

Представяващият жалбоподателя, адв. С., поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Претендира разноски по делото.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, уведомена, не се представлява.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Началото на ревизионното производство е поставено с издаването и връчването на 04.11.2020г. на декларирания от жалбоподателя електронен адрес на Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221020004108-020-001/09.07.2020 г., с която е възложено извършването на ревизия на М. А. Й. за ангажиране на отговорност по чл. 19 от ДОПК, в качеството ѝ на управител на „ВИ ЕНД АЛ“ ЕООД, за задължения на дружеството за данък върху добавената стойност за данъчните периоди от 01.11.2015 г. до 31.01.2016 г. и от 01.05.2016 г. до 31.05.2016 г. Заповедта е издадена от А. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-128/18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С.. За резултатите от ревизията е изготвен Ревизионен доклад (РД) №Р-22221020004108-092-001/11.03.2021 г., връчен на упълномощено лице на 13.09.2021 г. В РД са обосновани предпоставките за възникване на отговорността по чл.19, ал.2 ДОПК на жалбоподателя, в качеството на управител на „ВИ ЕНД АЛ“ ЕООД (дружеството). В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е депозирана молба от името на ревизираното лице, във връзка с която е издадено Уведомление №Р-22221020004108-РУС-001/29.09.2021 г. за продължаване на срока за подаване на възражение и представяне на доказателства по ревизионен доклад до 27.10.2021 г. Подадено е възражение с вх. №59-00-766/13.10.2021 г., към което не са приложени доказателства. Същото е обсъдено от при издаване на ревизионния акт и отхвърлено като неоснователно.

Ревизията приключва с ревизионен акт(РА) №Р-22221020004108-091-001/22.10.2021 г., издаден от А. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и А. Б. Г., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 22.10.2021 г. С ревизионният акт е ангажирана отговорността на ревизираното лице на основание чл. 19, ал. 2 от ДОПК в качеството на управител за дължимите и непогасени задължения за данък върху добавената стойност(ДДС) на

„ВИ ЕНД АЛ“ ЕООД за данъчните периоди от м. 11.2015 г. до м. 01.2016 г. и м. 05.2016 г. в общ размер на 83 116,59 лв. и съответните лихви за забавено плащане в общ размер на 45 181,95 лв., като така вменените задължения са предмет на спор в настоящото производство.

Не е спорно между страните, а това е посочено и в жалбата срещу РА, че през периода на ревизията на дружеството, жалбоподателят е управител и представляващ дружеството. От справката в търговския регистър се установява, че правно организационната форма на „ВИ ЕНД АЛ“ е ЕООД, като дружеството през ревизирания период се е представлявало и управлявало от жалбоподателя М. Й..

В хода на ревизионното производство е установено следното:

Ревизираното лице е едноличен собственик на капитала и управител на „ВИ ЕНД АЛ“ ЕООД от учредяването на дружеството и вписването му в Търговския регистър на 20.02.2015 г. до момента. Ревизиращите са контактували с управителя М. Й. по електронен път, тъй като според данните, предоставени от отдел „Български документи за самоличност“ при СДВР, от 2016 г. лицето пребивава във Великобритания. Вписаният предмет на дейност на дружеството е: производство и търговия на всякакъв вид стоки и услуги, за които няма разрешителен или лицензионен режим, сервизна дейност, търговска дейност и др. незабранена от българското законодателство дейност.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения (ИПДПОЗЛ) №Р-22221020004108-040-001/09.11.2020 г., в отговор на което не са представени доказателства.

С Протокол №Р-22221020004108-П.-001/22.01.2021г. са приобщени доказателства, събрани в хода на приключила проверка за установяване на факти и обстоятелства с УИН П-22221019037704.

От извършената справка в информационната система на НАП е установено относно задълженията на дружеството, че същото има деклариран и невнесени данъци(ДДС) : СД по ЗДДС от 14.12.2015г.(за м.11.2015г.) общо 349,58лв.; СД от 15.01.2016г.(за м.12.2015г.) общо 106,29 лв.; СД от 15.02.2016г.(за м. 01.2016г.) за 151,22лв. и СД от 14.06.2016г. (за м.05.2016г.) за общо 122 334, 62 лв.

Установено е, и не е спорно, че в периода от 01.02.2016 г. до 03.03.2016 г. М. Й. е упълномощила трети лица с права да откриват и закриват банкови сметки в страната от нейно име, в качеството ѝ на управител на „ВИ ЕНД АЛ“ ЕООД, както и да извършват всякакви действия по разпореждане и опериране с откритите банкови сметки, включително да внасят и теглят суми без ограничения, да получават суми, преведени на името на дружеството по банков път и всякакъв друг вид банкови операции. Лицата не са служители на „ВИ ЕНД АЛ“ ЕООД. Фактът на упълномощаване не бе оспорен от жалбоподателя, както и не се излагат твърдения пълномощията да са били оттеглени.

Установено е притежаването от дружеството на банкови сметки и движението по същите:

- По банковата сметка в ТБ“Инвестбанк“ АД(открита на 19.02.2016г.) са преведени суми от „Ем Джи Маркет“ЕООД на основание фактури на стойност 1 805 915,00лв., в периода 08.03.2016г.-30.06.2016г., като всеки превод е теглен същия ден от И. С. Н. – управител и едноличен собственик на „Ем Джи Маркет“ЕООД на основание нотариално заверено на 19.02.2016г. пълномощно. Видно от писмо на „Инвестбанк“

АД сметката в банката е открита от М. Й., като спесимен на подписите имат тя и И. С. Н.. Чрез справка в дневници за продажби от 20.02.2020г. е установено, че „Ем Джи Маркет“ ЕООД е деклариран като получател по фактури, издавани от ревизираното дружество. Според представеното от „Инвестбанк“ АД копие на нотариално заверено пълномощно от 19.02.2016 г. М. Й. не само е дала на посочения субект пълни права за опериране с банковите сметки на дружеството, но е предоставила и възможност за преупълномощаване на трети лица със същите права.

- По банковата сметка в „Банка Пиреос“ АД (открита на 19.02.2016г., видно от писмо на Ю. АД) са преведени суми от „Тера Метали“ ООД с основание „аванс по договор“ общо 87 612,00лв. на 07(29 400лв.) и 08.03.2016г.(29 400лв.), изтеглени от М. Й. и останалите са изтеглени на 05.05.2016г. от Д. Л.. От „Кракра метал корп“ ЕООД по фактури са преведени 334 275,00лв. от 07.03.2016г. до 31.05.2016г., изтеглени в брой от Б. В. С.. От „Стройинвест“ ЕООД „по фактури“ на 05.05.2016г. са преведени 26 373,54 лв., изтеглени в брой същия ден от Б. С.. От „Търговска инициатива“ ЕООД „по фактури“ на 05.05.2016г. са преведени общо 4 608,00лв., изтеглени същия ден в брой от Б. С..

За изтеглените суми, в т.ч. от М. Й., не са установени данни и доказателства, че същите са били внесени в касата на дружеството, доколкото от последното не са представени счетоводни или други документи, касаещи търговската му дейност.

Според предоставена информация от дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., дружеството не притежава имущество и авоари по банковите си сметки, които да послужат за обезпечение на дълга. След извършено проучване и събиране на информация, публичните изпълнители са категоризирали дълга като несъбираем.

С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки от 09.03.2021г. на главен публичен изпълнител е наложен запор върху банковите сметки на жалбоподателя и притежавани МПС до размера на сумата по настоящият РА.

След анализ на събраните доказателства органите по приходите са формирали извод, че при наличие на непогасени публични задължения за ДДС в големи размери, М. Й., в качеството на управител и едноличен собственик на капитала на „ВИ ЕНД АЛ“ ЕООД, недобросъвестно е извършила действия, свързани с отчуждаване на парични средства и утежняване имущественото състояние на предприятието, водещо до невъзможност за погасяване на публичните задължения.

Предвид изложеното, ревизиращият екип е приел за доказан фактическия състав на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, при който М. Й., в качеството на управител, недобросъвестно се е разпоредила с парични средства, постъпили от клиенти на дружеството по банковите му сметки, вследствие което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са изплатени публичните му задължения. С оглед установеното и на основание чл. 19, ал. 2 от ДОПК е ангажирана отговорността ѝ за задълженията на „ВИ ЕНД АЛ“ ЕООД, които в тази хипотеза са в многократно по-малък размер от размера на отчуждените парични средства, в т.ч. за ДДС за данъчните периоди от м. 11.2015 г. до м.01.2016 г. и м. 05.2016 г. в общ размер на 83 116,59 лв. и съответстващите лихви в общ размер на 45 181,95 лв.

РА е обжалван в срок с жалба вх. №94-М-897/05.11.2021 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-1847/15.11.2021 г., по регистъра на дирекция ОДОП С., която видно от Решение № 57 от 11.01.2022г. на директора на дирекция ОДОП не е уважена и оспорения РА е потвърден изцяло. Решаващият орган споделя изцяло изводите на ревизиращия екип. Прави заключение, че разполагайки с пълната информация за

имущественото и финансовото състояние на дружеството, за жалбоподателката е било невъзможно да не знае за наличието на непогасени задължения, както и че разпореждането с имуществото на дружество за лични или други нужди, ще доведе до невъзможност за погасяване на изискуемите задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. Извеждането на активите от патримониума на дружеството и непредставянето на изисканите по реда на ДОПК документи, след като жалбоподателката е била надлежно информирана за образуването спрямо нея контролно производство, допълнително аргументират наличието на умисъл по смисъла на чл. 19, ал. 2 от ДОПК.

По искане на жалбоподателя са допуснати свидетели – Д. Л., И. Н. и Б. С., като първите двама не бяха открити на посочените адреси. Св. Б. С. заяви, че не познава жалбоподателката, Д. Л. и И. Н.. Спомня си, че е теглил парична сума с пълномощно, но не си спомня размера.

Представено е удостоверение от СГП, видно от което на 26.02.2019г. е образувано досъдебно производство за извършено през периода от 04.12.2015г. до 31.01.2016г. престъпление по чл.255, ал.1, вр. чл.26, ал.1 НК. Достатъчно данни по см. на чл.211 НПК са съдържащите се в РД № 22220516001759-092-001/12.09.2016г., издаден от ТД на НАП С.. Цитираният РД не е относим към настоящето ревизионно производство, по което е издаден РД №Р-22221020004108-092-001/11.03.2021 г., а също така, проверката в досъдебното производство, не обхваща данъчен период м.05.2016г., поради което удостоверението е неотнормимо към настоящето производство.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата срещу РА е неоснователна.

РА е издаден от компетентни органи по приходите, подписан е с квалифициран електронен подпис на издателя му, което не е спорно.

Спазена е предписаната в чл. 120, ал. 1, пр. 1 ДОПК писмена форма по образца по чл. 120, ал. 3 ДОПК с реквизитите по чл. 120, ал. 1, пр. 2, т. 1–8 ДОПК. Фактическите констатации и правни изводи на РА са допълнени и така конкретизирани чрез тези по приложения към него РД, съставляващ съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 ДОПК неразделна негова част. Ревизионното производство е проведено без съществени процесуални нарушения.

Относно приложението на материалния данъчен закон съдът намира следното:

Нормата на чл. 19 ДОПК урежда особени случаи на лична имуществена отговорност на лица, управляващи задължени за данъци/осигурителни вноски субекти – задължени лица по чл. 14, т. 1 и т. 2 ДОПК. Фактическите състави по чл. 19 ДОПК не характеризират типична хипотеза на установително производство по глава петнадесета от ДОПК. С. място на разпоредбата – дял първи „обща правила“, глава четвърта, „задължени лица“, логическото и граматическото тълкуване на нормите, обективиращи фактическите състави на института, води до извода, че се касае за субсидиарна отговорност на трето лице по отношение на вземане, което има публичен характер. Всички факти, осъществяващи фактическите състави по двете алинеи на чл.

19 ДОПК следва да се установят по несъмнен начин още в хода на ревизията - чл. 170, ал. 1 АПК вр. с § 2 от ДР на ДОПК и в съдебното производство подлежат на главно и пълно доказване от органите по приходите.

Отговорността на жалбоподателя е ангажирана по чл. 19, ал. 2 ДОПК, с която разпоредба е създаден особен случай на лична имуществена отговорност на лица, управляващи задължени за данъци и осигурителни вноски субекти - задължени лица по чл.14,т.1 и т.2 ДОПК.

По спорния и пред настоящата съдебна инстанция въпрос – налице ли са предпоставките по чл. 19, ал. 2 от ДОПК, съответно правомерно ли е ангажирана отговорността на лицето в качеството му на управител на процесното дружество за задълженията на същото, настоящият състав намира за необходимо да посочи следното:

При преценка за осъществяване фактическия състав на чл. 19, ал. 2 ДОПК следва да се прецени кумулативното наличие на следните елементи: 1. Субект на отговорността – управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител или пълномощник; 2. Съществуването на задължение на лице по чл. 14, т. 1 или 2 ДОПК; 3. Действие – извършване на някое от действията, описани в ал.2. Действието следва да е извършено недобросъвестно; 4. Причинно-следствена връзка – вследствие на това недобросъвестно поведение да не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски; 5.Невъзможност да бъде събрано вземането - чрез допустими доказателствени средства органът по приходите следва да докаже, че дружеството не разполага с имущество, което е в състояние да покрие съществуващите публични задължения; 6. Граници на отговорността – до размера на извършените плащания, респ. до размера на намалението на имуществото по арг. от чл. 19, ал. 4 от ДОПК.

В конкретния случай е безспорно установено, че в рамките на ревизираните периоди м. 11.2015 г., м. 12.2015 г., м. 01.2016 г. и м. 05.2016 г. М. Й. е управител на „ВИ ЕНД АЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], т. е. доказан е първият елемент от фактическия състав на нормата. Не се установява дружеството да има вписани прокурист или търговски пълномощник по смисъла на Търговския закон.

Осъществена е и втората предпоставка. По делото не е спорно, че задължението на дружеството е установено, във връзка с подадени с електронния подпис(КЕП) на управителя справки декларации по ЗДДС, въз основа на които са установени данъчните задължения – ДДС в размер на 83 116,59 лв. главница. Съгласно чл. 105 от ДОПК, задълженията по декларация, по която задълженото лице само изчислява основата и дължимия данък и /или задължителните осигурителни вноски, се внасят в сроковете, определени в съответния закон. Следва да се посочи, че справката -декларация е изпълнително основание, съгласно чл. 165 ДОПК вр. чл. 85 и 86 от ЗДДС. Предвид нормативната уредба не е необходимо издаването на ревизионен акт за установяване на ДДС, за да възникне правното задължение за погасяването му.

Третата предпоставка касае извършените тегления на парични суми от банковите сметки на дружеството, представляващи намаляване на имуществото на дружеството. Сумите са теглени лично от ревизираното лице

и чрез пълномощник в периода 08.03.-30.06.2016г., след установяване на задълженията за ДДС с посочените СД.

За ангажиране на отговорността по чл. 19, ал. 2 от ДОПК следва да се установи, че горните действия са извършени недобросъвестно от управителя на задълженото юридическо лице по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК. Правното понятие "недобросъвестност" няма легално определение. Следва да се приложи утвърденото в правната теория и съдебната практика разбиране, според което недобросъвестността е свързана със знанието за определени факти. В случая се касае за знание относно наличието на възникнали задължения за данъци на юридическото лице, представлявано от ревизириания данъчен субект, и съзнателното им непогасяване. Управителят на „ВИ ЕНД АЛ“ЕООД, като негов представляващ е бил длъжен да подаде СД по ЗДДС, в които вярно да отрази действително извършените и получените облагаеми оставки за съответните периоди и за публичните задължения на дружеството. Независимо, че той е предоставил своя КЕП на счетоводителя Д. Л. да подава по електронен път декларациите по ЗДДС, то именно негова е отговорността за достоверността на декларираните данни. По силата на чл. 141, ал. 2 от ТЗ управителят на търговското дружество представлява същото, организира и ръководи дейността му, поради което и създава необходимите условия за счетоводната отчетност и обработка на документите, свързани с дейността на дружеството. Наличието на пълномощни в полза на физическите лица Д. Л., И. Н. и Б. С. не може да изключи отговорността на жалбоподателя в качеството на единствено лице, което през данъчните периоди е осъществявало управленски функции. Знанието е субективна категория, но при всички случаи за доказването му следва да се изхожда от обективни критерии. В случая, жалбоподателят упълномощавайки посочените лица да се разпореждат със суми от сметките на дружеството, води до извод, че е допускал настъпването на неблагоприятните последици, което обосновава евентуален умисъл от субективна страна. В подкрепа на това е и фактът, че постъпващите по банковите сметки на дружеството са теглени същия ден в който са постъпили, в т.ч. и от самото ревизирано лице. Това обосновава целта на тези действия, а именно задълженото дружество да бъде поставено в невъзможност да погаси задълженията си към фиска поради липса на пари. С постъпващите суми е могло да бъдат платени задълженията за ДДС, за което е съществувала реална възможност, но това не е сторено. С оглед изложеното, съдът приема, че е доказана и причинно-следствената връзка – вследствие на това недобросъвестно поведение да не могат да бъдат събрани задълженията за данъци.

Безспорно е установено, че дружеството не разполага с имущество, което е в състояние да покрие съществуващите публични задължения. На практика, поради липса на парични средства и имущество, задълженията към бюджета не могат да бъдат събрани, което е пряка последица от поведението на управителя.

С оглед горното, следва да се приеме, че са установени всички предпоставки на чл.19, ал.2 от ДОПК за ангажиране на отговорността на управителя на дружеството до размер на намаленото имущество, установено с оспорения

РА. Съгласно Тълкувателно решение № 5/03.29.2021 г., постановено по тълк. дело № 7/2019 г. на Общото събрание на колегиите във ВАС се приема, че отговорността по чл. 19, ал. 1 и 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс на третото задължено лице включва и установеното задължение за лихви на главния длъжник.

Неоснователно е позоваването на жалбоподателя на разпоредбите на чл.19, ал.10,11 и 12 ДОПК, доколкото тези разпоредби са приложимо право след процесния данъчен период. В случая е реализирана субсидиарната отговорност по чл.19, ал.2 ДОПК, каквато не е отговорността по чл.177 ЗДДС на регистрирани по ЗДДС лица в случаи на злоупотреба, за чието приложение навежда доводи процесуалния представител на жалбоподателя.

При този изход на спора и навременна претенция на ответника, на същия се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК във вр. с чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 3 813,00 лева.

Водим от горните съображения, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Й., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221020004108-091-001/22.10.2021г., потвърден с Решение № 57 от 11.01.2022г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, с който е ангажирана отговорността ѝ на осн. чл.19, ал.2 ДОПК в качеството на управител на „ВИ ЕНД АЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] за дължими и непогасени задължения на дружеството за ДДС за данъчни периоди от м.11.2015г. до м.01.2016г. и м.05.2016г. в общ размер на **83 116,59 лв.** и съответните лихви в общ размер на **45 181, 95 лв.**

ОСЪЖДА М. А. Й., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място] да заплати в полза на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 3 813,00(три хиляди осемстотин и тринадесет)лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: